

Vydavatelství Nájezd (zleva Helča, Fikus, Krtak), foto: quip.cz

Oslava dne Lidských práv

V neděli 10.12. proběhl večírek na oslavu Dne lidských práv v Café Prostoru_ (v Dejvicích).

Pořadatel byla obecně prospěšná společnost Quip, která se dlouhodobě snaží navracet svým klientům možnost nabytí svéprávnosti, či poskytují právní pomoc ve sporech, kdy je člověk s omezenou svéprávností znevýhodňován. Toliko k teroii a tentokrát k praxi. Mezi hlavní pozvané, vedle Vojtěcha Lavičky a Mária Bihářiho, byla i Helča, která s naším Fikusem měla odvyprávět příběh jak si vedou v boji s úřady. A jako zpestření jsme tam zřídil stánek s tiskovinami vydavatelství Nájezd s nabídkou aktuální neosamizdatové literatury známé z přední strany obálky.

Po nějakém úvodu a představení začala produkce. Cítil jsem se tam jako exot: rodiny s dětmi, nějaká omladina, téměř dress code. Mário byl na scéně, další hrál kajan, dvě kytary a Vojtěch hrál na housle (když zábava ustávala). Lidi na sebe pokoukali, my si povídali o aktuálním Únětickém pivu a radši jsem chodil ven kouřit. Teď už člověk nemusí dávat najevo, že ho to nebaví, teď se jen zvedne a odejde. Dostalo se na Helčin čas v éteru, kdy řekla, jak se aktuálně mají s pražskou

městskou částí a Fikus něco připodtl a aktivně si vzal slovo, když se téma začalo lpět na přílišném detailu. Už jim úřednice nenařizuje, jestli má Helča s Fikusem zůstat, nebo se odstěhovat z pronájmu na ubytovnu.

Za 15 minut bylo vyřčeno vše, až na to, že tu ještě je vydavatelství. Chvilku jsme se tomu smáli, protože již tak, navzdory ještě celkem slušnému zevnějšku, jsme vybočovali z dorazivší scény, a že si všimne někdo knížek je jen otázkou času. Helča najednou vzala aktivně mikrofon a udělala malou reklamu na stolek Nájezdu.

Po chvilce přišel nejzajímavější pán, v doprovodu snad příbuzného, z něhož se ukázal druhý nejmíc slepý člověk na místě (první byl Mário), ale dával si to, sice s nosem na papíře, ale přečetl obálky a nějaké anotace k nim, nakonec si koupil Rogova Návštěvníka věčnosti a spokojeně odešel. To bylo stejně krásné, jako tehdy na jednom festivalu, kdy jeden člověk si po výběru koupil knížku a přitom neuměl česky. Následovala další produkce, tentokrát v čardášovém tónu. Roztancovala se většina osazenstva a večer se nesl ve veselém duchu. Úderem desáté se začali všichni vytrácet a nastal i náš čas, který nás odvál do Barré.

Nájezd

Kalindář

• 20.12. **Vánoční karneval v Zahradě: Auto-moto sraz.** Vystoupí: KOČKOLIT, TLAKY DO UŠÍ, BICYKL. Kde: Zahradka (V zahradách 13, P8), kdy: 20:00, vstup: dvěma.

Společně proti NARCISMU!

**VYTISKNI SI NÁJEZD
A PAK HO NĚKOMU DEJ.**

Bude v Praze 30 dní nasněženo?

Referenční bod - Letenské sady, musí být sníh nejméně 24 hodin.

Počet zásněžných dní: 2 (19.12.2017)

20.12. Dagmar, Dag

! Přejeme vše nejlepší!
! Právila Dagmar
! ni kapka na zmar.
! Co na to Dag?
! Sdělí až pak.

Edice bulletin Nájezdu

Dříve, než rozšíříš svoji knihovnu o novou literaturu, neopomeň shlédnouti nabídku novodobé samizdatové literatury bulletinů časopisu Nájezd. Zářitek jest zaručen.

- **TOMASH ROGOWSKI: Na počátku byla žena** (A6, 44 str.) cena 30 Kč
 - **LD@ & HovAboO: Přízraky Nonetské** (A5, 128 str.) cena 100 Kč
 - **FIKUS: Fikusoidy** (A5, 78 str.) cena: 100 Kč
 - **TOMASH ROGOWSKI: Návštěvník věčnosti** (A5, 75 str.) cena: 75 Kč
 - **JIŘÍ „SVINĚ“ FIALA: Přízraky sračkárnny Chotěnovské** (A5, 48 str.) cena: 30 Kč
 - **HLDP: 10+1 Mikulášský koncert a vše mezi tím** (A5, 115 str., barevně) cena: 150 Kč
- K dostání: u Krtka v Barré nebo na stránkách: najezd.wz.cz, či e-mailem: najezd@gmail.com.

Kolik má čeština výrazů pro konopí?

V jednom článku 10 nejzajímavějších věcí o Americe bylo, že USA má má přes 200 výrazů pro konopí. A Nájezd se tímto ptá: kolik jich má čeština?

Během jara se aktivně sbíraly výrazy. Ty se rozdělily na dva tábory: výrazy pro konopí a výrazy pro kouření marihuany.

Aktuální seznam je umístěn na stránkách Nájezdu:

najezd.wz.cz/konopi/konopi.html

Přidejte i vy své nápady.
Váš Nájezd!

Kterému z těch dvou je přes 18?

Největší zombie - mrtvý – nemrtvý

Teď, na svátek křesťanského symbolu narození člověka, který vstal z mrtvých... Údajně... V indických tradicích se vyskytují jogíni (a islámští fakýři), kteří zaklopením jazyka do hrdla omezili přísun vzduchu do plic a zpomalením metabolismu vykazovali známky smrti... Není jasné, jestli potomek Marie tuto teorii praktikovanou brahmány znal, či jen po vzoru „slepé kuře našlo zrno“ vyzkoušel tuto metodu hrát mrtvého... tak tři dny maximálně.

Leč toto narození pro nábožensky orientovanou skupinu znamenalo zrození Ježíše Krista, jednak jako člověka a zároveň božské osoby, kterou ale víceméně uznali za nejvyššího, až po jeho smrti. ...každopádně tento oživlý umrlec se stal symbolem, který již po dvě milénia motá hlavy novým a novým lidem. Od 4. století se datuje skupina radikálních stoupců jeho odkazu (dle prohlášení římského císaře Juliana: „...Je to jen nesnášenlivá cháska“), kteří na svém sjezdu prosadili výbor knih, jimiž se hodlají fundamentálně řídit, a tito položili základ tradice, jež se po 1700 let zpracovává až do dnes. A navzdory vánočnímu tématu je třeba přinést

zprávu o znepokojivém dění, které se odehrává na pozadí nedělních bohoslužeb a nepozorováno se koná téměř v každém městě, jedná se o požívání lidských ostatků, o slavení Eucharistie (jinde též Večeře Páně).

Zdá se to jako nejhorrorovější příběh který Vám, ctěným čtenářům a zvědavým čtenářkám, předkládáme, je popis nyní již kultovního rituálu, u kterého zůstává rozum stát a tají se dech. Mýtus vychází z biblického příběhu (např. Lukáš 22,1-21), kdy Mistr na poslední společné večeři se svým úzkým jádrem tovaryšů popíjel víno a zajídal jej chlebem. (Bohužel neznáme ročník, ani odrůdu vína. Ani fakt, jestli víno bylo jenom z hroznů, či jestli se do něj nemíchaly od Řeků tak oblíbené „hořké“ psychoaktivní byliny.) Tento příběh o banálním pokusu, jak se nakalit a bez zbytečných faux pas dojít na svoji palandu se dočkal nečekaných rozměrů.

Cirka o několik století později „nejpovolanejší“ vyznavači křesťanského dogmatu tento příběh nazvali „svátost eucharistie“. A ani ve 20. století se ještě nemohou v této věci dohodnout se svoji východní dceřinou větví těla Kristova, jak

to má být správně, nemluvě o protestantech, kteří tento koncept rovnou odmítli. Proto pro většinu křesťanských vyznavačů je to akt radostný, kdy se sejde okruh stejně smýšlejících lidí a radují se ze společenství souvěrců; naopak katoličtí ultras předjímají budoucnost, jak to vše dopadne, a raději si libují v cizím utrpení, kdy společná večere má ve finále charakter smutečního karu.

Každopádně ve výsledku se všichni účastníci stávají součástí svého společenství a potvrzují si tak navzájem, že to spolu myslí upřímně. Samotný zvyk společného jídla má ochrannou funkci, neboť staví účastníky do vzájemného vztahu – hostitel a host. Společným jídlem si pak dávají najevo, že nemají skrytých případně zákeřných zájmů.

SVÁTOST EUCHARISTIE JE ZHRUBA NA TYTO MOTIVY:

Proběhne osobní očista, neboť je třeba vyznat knězi (církvní reprezentant pro styk s veřejností) všechny tzv. hříchy, tj. činnosti, které nejsou v souladu s morálkou církve.

Pak následuje samotný obřad. Nejprve ze všeho se připraví eucharistický chleba (něco jako obilné krekry, tacos) a sežene se červené víno ideálně z církevního obchodu.

Postaví se to na prostřený stůl s insigniemi víry (v rámci bontonu při stolování). Pověřená osoba (kněz) postupně pozvedá nádoby s kulinářskými proprietami a pokaždé provede zaklínání (kdysi latinsky, dnes už se na tom tolik nelpí). Alkolyti po něm opakují jeho slogan. A v této posvátné chvíli se snackové proprietaty substanciálně mění na tělo onoho zneuznaného jogína Ježíše a víno v jeho krev. Teď považme, tradice mluví o tělu, které se vydává na kříži, údajně za naše sobecké, ale jinak úspěšné životy. A když se tedy jedná o corpus na kříži, tak ještě před tím, než zemřel, tedy dřív než sloutný učitel vstal z mrtvých. Už samotný proces vzkříšení ukazuje, že tělo prodělalo nějaký inovační vývoj na subatomární úrovni a tedy oni nyní dokazují, že toto dokáží zvrátit. (Spolek Sysifos tvrdí, že ne, že to je nesmysl, ale co oni můžou říkat,

takových za 1,7 milénia bylo, to oni jako spolek pamatují, dobu, kdy ještě Slunce rotovalo kolem Země, ruční přepisování tiskovín, vynález evropského písma atd.)

Pak se všechno sní a vypije, co zbyde, musí to dojít a dopít kněz. Tímto tento kmen religiozně ortodoxních divochů dociluje oživení obilniny do smrtelného těla nesmrtelného člověka, tím je Mistr naservírován v krekrové úpravě, po čemž je sousto zapíjeno jeho vlastní krví.

Je tedy otázkou, když už tito černokněžníci dokáží extrahovat tělo smrtelného Ježíše, dokázali by jej reanimovat do těla adolescenta? Konaly by se pak tyto ohavnosti na NEZLETILÉM DÍTĚTI?

Žádný z kněží zatím nedokázal odhadnout jak staré, mladé tělo daným procesem vyrobil, odhlédneme-li, že tato praxe má již 17 století svoji historii a dokonce se kvůli ní vedly války (např. křížové výpravy vůči Českému království). Jak to tedy je? Opravdu si můžeme být jisti, že se kněz trefí a nevytvoří tělo člověka mladšího 18 let?

Protestanté se proti tomu ohradili a distancovali se od tématu vzkazem, že nelze vracet Ježíše zpátky na kříž a zároveň ani jej nejde vracet zpátky na zem, ale co to pak požívají a pijí?

Ani Židovská obec nepodala návrh na přezkoumání faktu, že tito údajní křesťani požívají maso židovského původu. Obec nám vzkázala jen toliko, že by byli rádi, kdyby při těch obřadech používali jejich nové, znamenité mešní víno, aktuálně s množstevní slevou. Tedy už ani je to nijak neuráží.

Ačkoliv jsou reportovány individuální případy, kdy epigoni křesťanské myšlenky odmítají pít krev – byť symbolicky odlišenou, protože jim to i tak nedělá dobře a myšlenka sama jim přijde odporná. Něco na tom musí být, protože je otázkou, jestli by takový řidič po skleničce této krve při silniční kontrole nadýchal.